

In gesprek met een echte Reuselnaar

Péérde en péérdesport zén bé de Bùrgmanne al generaties lang hil belangrijk geweest. Onze pa was mede-opriechter van de Reuselse rijvereniging Jeanne d'Arc. Zelf ben ik vanaf m'n virtien jaor verbonden on de péérdesport in Reusel en daorbuiten en onze kinderen zijn al vanaf hun jeugd tot op de dag van vandaag ermee opgegroeid.

Jan Borgmans op zijn tuinterras aan de Lindestraat 23, juli 2018.

Aan het woord is de 81-jarige Jan Borgmans, de op een na oudste zoon uit het 12 kinderen tellende gezin van *Borgmanne* Herman en zijn vrouw *Jana van Jan Geukes*.

Voorouders

Mijn opa Hendrik Borgmans en oma Margo van den Borne heb ik nooit gekend want opa is al in 1912 en oma in 1922 overleden. Opa was boer en kerkmeester in Reusel. Hun heel oude boerderij stond in de Lindestraat die toen de *Straot* werd genoemd. Het schijnt, dat na de vrede van Munster in het jaar 1648, toen de kerken van de katholieken waren afgenomen, de boerderij gebruikt is als schuurkerk voor 'illegale' eucharistievieringen. Opa werd hoofdbewoner toen zijn moeder in 1897 overleed. Opa is maar 50 jaar en oma maar 48 jaar oud mogen worden. Toen opa overleed waren er al 8 kinderen, hun jongste kind, tante Joke die later trouwde met ome Thijs Bel, was toen pas 3 maanden oud. Oma bleef achter met haar jonge gezin zonder kostwinner. Het was dus hard nodig dat er een nieuwe boer op de boerderij kwam. Gelukkig kon dat probleem binnen de familie opgelost worden. Jan Borgmans, een oudere broer van opa, nam zijn plaats in en werd de nieuwe boer. Ik heb hem nog gekend want hij is tot aan zijn overlijden bij ons gezin blijven wonen. Hij was klein van postuur en werd de Kleine Janoom genoemd. Er was nog een Jan in de familie dat was Janoom, een broer

Jan was nog een tiener toen hij hier in de vijftiger jaren van de vorige eeuw in Reusel deelnam aan de Sacramentsprocessie. Hij zat hier op hun boerderijpaard, een ruïn, die ook Jan heette.

van onze pa. Die was groter dan Kleine Janoom en kreeg daarom de naam Grote Janoom. Ik weet nog dat Kleine Janoom overleed. Dat was in 1941, ik was toen pas 4 jaar. Hij lag opgebaard in het kamertje waar ik na zijn begrafenis samen met mijn broers Harrie, Janus en Herman moesten slapen. Dat heeft blijkbaar veel indruk op mij gemaakt omdat ik dat nog zo goed weet.

Melkventer

Onze pa is op 14 december 1904 geboren. Toen hij zes jaar was is hij verhuisd naar Nistelrode. Daar woonde Herman Borgmans een oom van onze pa, die eerder hoofdonderwijzer was op de openbare school in Reusel. Met de komst van de fraters in Reusel werd de openbare school opgeheven en vervangen door een katholieke school en werd hij ontslagen. Later werd hij hoofd der school in Nistelrode. Omdat hij vrijgezel was verzorgde zijn zus, een tante van onze pa, daar het huishouden. Eerst had zijn oudere broer Janus bij hem gewoond. Toen die echter naar het seminarie vertrok was het de beurt aan onze pa om bij zijn oom te gaan wonen. Hij ging in Nistelrode naar de lagere school en mocht alleen met de vakanties naar huis. Zijn oom Herman had

Het ouderloze gezin van opa en oma Borgmans omstreeks 1940. Staande v.l.n.r. An, Mina, Herman, Jo, Harrie en Jan. In het midden Janoom. De kinderen Janus en Piet waren toen al overleden.

graag een opvolger in de familie en had ervoor gezorgd, dat hij na zijn lagereschooltijd naar de fraters van Tilburg kon om er voor onderwijzer te leren. Tijdens de eerste vakantie in Reusel veranderde er veel voor onze pa. Er werd daar een veulen geboren. Dat maakte zoveel indruk op hem dat hij vanaf toen zeker wist wat hij wilde worden. Hij nam zich voor boer te worden en ook paarden in zijn buurt te hebben. Ondanks het aanhouden van zijn ome Herman om onderwijzer te worden ging hij niet meer terug naar de fraters van Tilburg en bleef thuis in Reusel. Hij was toen 13 jaar oud. Toen in Eersel de Landbouwschool was opgericht mocht hij ook daar naar toe om het boerenvak te leren. Naast het werk op de ouderlijke boerderij was onze pa ook boerenknecht bij *Christjes Kees* (Dirkx) en bij *Huipje Peer* (Huijbregts) en later melkventer. Jarenlang ging hij met paard en wagen langs de Reuselse deuren. De koeien thuis leverden te weinig melk zodat hij nog andere leveranciers moest hebben. Dat werden zijn broer Jan uit de Voort en schoonbroer Cees Verhagen uit de Denestraat. Later mocht die melk niet meer uitgevent worden omdat die te vet was. Daar werd ook weer een oplossing op gevonden want hij kon de *romkaor* gaan rijden. 's Morgens vroeg haalde hij de melkbussen bij de boeren op en leverde die af bij 't Stoom in Bladel.

Paarden

Onze pa is zijn leven lang actief geweest in de

paardenwereld. Op 5 mei 1930 was hij met acht personen gestart met de rijvereniging *Jeanne d'Arc*. Dat waren Hein *van Girtjes* (Sanders), Piet *van de Smalle* (van Herk), Cor *van Nollekes Toon* (Heesters), Theeke van de Voort, *Kemele Sieme* (van Kemenade), Toon *Pap* (van Bert Dirkx), Toon *Pap van Martekes Gust* (Lavrijzen), *Suikerlepeltje* (Toon Dirks). Hein *van Girtjes* was de initiatiefnemer. Die was immers in dienst geweest bij de Cavalerie. Onze pa is jarenlang voorzitter van de rijvereniging geweest en heel zijn leven lid gebleven. Alle concoursen in de buurt werden door hem bezocht. Hij meende dat hij nooit gemist kon worden. Bij de bouw van manege 'De Meulenhaoi' aan de Hulselsedijk in 1997 heeft hij nog veel werk verzet. Hij was toen al 92 jaar.

De oude boerderij aan de Straat, nu Lindestraat, omstreeks 1920. Hier hebben diverse generaties Borgmans lief en leed gedeeld.

Vader en moeder
Borgmanne Herman en
Jana van Jan Geukes in
1935.

Ook was hij lid van het Paardenfonds, een onderlinge verzekering voor paarden en tot op hoge leeftijd penningmeester en paardenschatter voor dat fonds. Maar vooral was hij een paardenliefhebber en paardenkenner. Hij kon met paarden omgaan en hun vertrouwen winnen zoals niemand anders dat kon. Ook is hij secretaris geweest van de Veecentrale, een meer uitgebreide collectieve verzekering van vee en heeft hij zijn vader en broer Harrie opgevolgd als kerkmeester. Voor al die activiteiten is hij onderscheiden in de orde van Oranje Nassau. Hij was daar trots op.

Oorlog

In de eerste helft van de dertiger jaren kreeg onze pa verkering met Jaan van Jan Geukes (Janssen). In 1935 zijn ze getrouwd. Onze pa werd eigenaar van de boerderij van opa en oma aan de Lindestraat toen zijn moeder in 1922 overleed. Zijn oom, Kleine Janoom, bleef bij mijn ouders inwonen zoals eerder al aangegeven. Op 15 januari 1937 ben ik daar geboren en er samen met mijn 8 broers en 3 zusjes opgegroeid. Onze pa heeft vaak gezegd dat hij bij al zijn activiteiten heel veel steun heeft gehad van ons moeder. Zo nam ze zijn melkroute over als hij als kerkmeester in de kerk moest zijn. Hij onderbrak dan zijn melkroute en dan nam ons moeder de andere adressen voor haar rekening. Maar vooral waardeer ik haar voor haar onvoorwaardelijke zorg en inzet voor ons gezin waarin 12 kinderen zijn grootgebracht die allemaal goed in de maatschappij terecht zijn gekomen. Op 3 maart 1978 kwam plotseling en veel te vroeg een einde aan haar leven. Ze verongelukte samen met haar schoonzoon Roger Jansen tijdens een frontale botsing met een andere auto op de provinciale weg bij Esbeek. Ook de twee inzittenden van de tegemoetkomende auto, de tweeling Bruininx uit Reusel, kwam daarbij om het leven. Een onvoorstelbare tragedie voor onze pa en voor de rest van de familie, vertelt Jan geroerd.

Het gezin van opa en
oma Janssen (Geukes),
omstreeks 1934. V.l.n.r.
Marte, vader Jan, Pieta,
Jan, Miet, moeder Kee,
Jana en Gerrit.

Helemaal rechts Jan Borgmans tijdens zijn militaire diensttijd in de jaren 1956/1957. De anderen v.l.n.r. zijn Mollen uit Hoogeloon, Meulenbroeks uit Eersel en Harrie Diepens uit Lage Mierde.

In mei 1940 brak de oorlog uit en in Reusel kwamen veel Duitse soldaten. In onze schuur lagen er heel wat ingekwartierd. Ons moeder vertrouwde dat niet zo en zei dat we maar beter naar Hulsel konden gaan. Immers vanuit onze hof stonden ze met afweergeschut te schieten op Hooge Mierde waar toen Franse soldaten zaten. De commandant verzekerde ons dat er niets zou gebeuren. Toch zijn we naar Jo Maas, een tante van onze pa, die in Hulsel woonde gegaan en daar ingetrokken. Toen we nadien terugkeerden was er inderdaad gelukkig niets

gebeurd. Voor onze pa als paardenliefhebber was het een benauwde tijd. Hij wist dat de Duitsers het op paarden hadden gemunt. In 1944 kwamen ze bij ons binnen en vroegen of we een paard hadden. Natuurlijk antwoordde hij dat er geen paard was. Dat onze grijze merrie in de Bus stond dat vertelde hij niet. Wel hadden ze gezien dat in de stal paardentuig hing, dat hebben we toen maar snel verborgen. Nog diezelfde dag stonden ze alweer bij ons op de stoep met een paard, maar zonder tuig. Met een geweer op de borst van onze pa hebben ze hem gedwongen te zeggen waar het paardentuig lag. Ze namen ook zijn *sjeeske* mee waarmee hij melk rondbracht. Dat hebben we later op de Hulselsedijk teruggevonden. Helaas er was niet veel meer van over. Ook onze grijze merrie bleek nadien gestolen. Onze pa wist echter dat ze erg onhandelbaar was dus zouden ze er wel *stelles* mee krijgen. Dat is ook wel gebleken want ze hadden onze trouwe viervoeter in Hulsel achtergelaten. We hebben later gehoord van de familie Maas die zich er over ontfermd had dat ze met onze grijze niets aan konden vangen. Na de oorlog is hij zijn trouwe vriendin op gaan halen.

We hebben in de oorlog steeds een aantal onderduikers gehad. Dat waren Jan van der Heijden, Marte van Jan Geukes (Janssen), Jan van de Fréete (Hermans) en Ceel en Niekske van Limpt, 2 broers van Harrie van Graote (van Limpt). Bij onraad en 's nachts zaten ze verborgen onder het stro in de schuur. In het midden van dat stro was voor hen een onderkomen gemaakt.

Jan (links) en zijn broer Gerrit Borgmans tijdens de Missieoptocht in Reusel van 1960. Voor de sjees stonden de paarden Tomora en Puk van hun vader.

Demonstratie-rijden op het sportpark tijdens het feest 'Honderd jaar fraters in Reusel', in 1984. Vooraan commandant Jan Borgmans.

De ingang was via het hondenhok. Een andere ingang was er niet. Gelukkig kende onze hond de onderduikers goed en reageerde niet op hen. Op een keer kwamen Duitse soldaten zeggen dat we ons huis beter moesten verduisteren. Die hebben toen drie dagen gebivakkeerd in de schuur en sliepen daar op het stro waaronder de onderduikers lagen. Om ongezien eten naar de onderduikers te brengen ging ik samen met een broer met de honden spelen en konden zo het eten via de achterkant van het hondenhok aan hen doorgeven. We hebben toen veel geluk gehad want als die onderduikers gepakt zouden zijn had het vreselijk kunnen aflopen voor hen maar ook voor ons.

Gesmokkeld hebben we ook in de oorlog en ook nog even na de oorlog. Onze pa was daarbij

betrokken geraakt via Toon *Pap* (van Bert Dirks uit Eindhoven). Die was ook melkventer, vandaar de naam. Toon vroeg eens aan onze pa of hij vier paarden in zijn wei mocht *woaien* (laten grazen). Die wei lag in het Beleven tegen de Belgische grens waar nu de bunkers van de voormalige Duitse basis staan. 's Nachts werd het vee door Belgische smokkelaars de grens overgebracht. Later is dat nog vaker gedaan ook met koeien en vaarzen. Onze pa en ook ik ben eens onder-vraagd door de douane omdat ze er lucht van hadden gekregen dat er vanuit onze wei vee gesmokkeld werd. Gelukkig liep het allemaal met een sisser af en zijn we gestopt met die wei te *verhuren*.

In september 1944 werd de bevrijding van Reusel ingezet met zware beschietingen op het dorpscentrum en de kerktoren. Ons gezin zat samen met het gezin van buurman Harrie *van Graote* (van Limpt) en ome Gerrit van *Jan Geukes* achter in onze tuin in een schuilkelder. Toen de eerste granaten in de buurt neerkwamen zijn we in allerijl gevlucht naar de Kattenbos waar we in een schuilkelder terecht konden bij *Prinsen Brouwer* (van Limpt). Wij hebben het er goed afgebracht maar zoontje Wimke van *Prinsen Brouwer* werd dodelijk getroffen door een granaatscherf. Een verschrikkelijke gebeurtenis die bij zijn ouders en de onderduikers op de Kattenbos heel hard aankwam.

Eten kwamen we in die oorlogsdagen niet tekort. Onze pa ging samen met dienstmeid Nel *Jop* (Jansen) met de *kreuge* op pad om vlees van

Verkeringstijd van Jan Borgmans en Annie van Gisbergen, omstreeks 1960.

doodgeschoten koeien op te halen. Huisslachter Janus Kolen maakte er hapklare stukken van die op een soort barbecue gegrild werden. Het smaakte heerlijk, weet ik nog.

Buurtgenoten

De *Straot* en de *Lensheuvel* waren eeuwenlang de belangrijkste twee gehuchten van Reusel. Tot 1930 stond in de *Straot* ook het gemeentehuis. Links van onze boerderij, richting Mierdseweg, stond het huis met timmerwerkplaats van Harrie van *Graote* (van Limpt). Rechts van ons richting de Zeegstraat stond het huis van Leen *Blek* (van den Borne). Later is hierin Jan van Gestel zijn groentezaak begonnen. Het laatste huis aan die kant van de straat was dat van Toontje *Gist* (Hendrikx). Links tegen over was het café de *Reizende Man* en de boerderij van *Thee Snip* (Vosters). In de oorlog is het café verwoest. Later kwam er de *Vivo* winkel in. Rechts van *Thee Snip* woonde het gezin van *Schaope* Piet (Dirkx). Hij had daar een sigarenfabriekje gehad. Daarnaast woonde 't *Hertje* (van Loon). Zijn toen nog nieuwe woning is in de oorlog weggeschoten. Helemaal rechts bij de Zeegstraat stond het zeer oude langgevelboerderijtje van *Kuussekees* (Jespers) en *Zengerse Lord* (Driek Zengers). We woonden toen in een buurt waar iedereen *goeien aord* had en als de nood aan de man kwam burenhulp vanzelfsprekend was. In 1983 is onze oude karakteristieke boerderij, waarin diverse generaties Borgmannen lief en leed hebben gedeeld, afgebroken.

Trouwdag van Jan en Annie Borgmans-Van Gisbergen op 25 november 1961. Ze gingen met de koets in stijl naar de kerk.

Jeugdijaren

Tijdens mijn lagereschooltijd waren mijn vaste kameraadjes Piet van *Frans van Keessepéér* (Van Limpt) en Leo van *Kemelen Jantje* (Van Kemade). Onderweg van en naar school werd er wel eens geknokt met de jongens van de Mierdseweg. Vaak waren de zoons van *Schore Fons* (Schoormans) daarbij betrokken. Ik herinner me van die tijd het vroeg opstaan omdat er bij ons dan al aangepakt moest worden zoals koeien

In 1982 werden de Reuselse ruiters van 'Jeanne d'Arc' Brabants kampioen acht-tallen. Uiterst rechts secretaris/penningmeester Jan Borgmans.

Jan Borgmans sprak hier op 26 maart 1981 de genodigden toe tijdens de opening van het nieuwe pand van 'Hoppe im- en export van wafels, cake en biscuit' aan de Mierdseweg.

Eigenaar Jan van Hoppe overleden op 4 februari 1983, hij was toen pas 56 jaar.

melken, de lege melkkannen lossen en bij glad weer ons paard op schroeven zetten. Met mijn 10 jaar kon ik al ploegen en paardrijden. Vaak kwam ik te laat op school. Vele honderden strafregels heb ik moeten schrijven met de tekst: "Mag niet te laat op school komen."

In ons veertien personen tellende gezin was ook altijd wel wat te doen. Zo moest er dagelijks een emmer *erpels* geschild worden en als er boontjes en erwten waren moest er een halve emmer groenten gerand worden. Soms wel vier keer per jaar werd er een varken geslacht wat ook steeds veel werk met zich meebracht.

Thuis hadden we een paar door de Fokvereniging goedgekeurde *dekberen*. Op een keer kwam een boer waarvan ik de naam maar niet zal noemen met een zeug aan een zeeltje bij ons

achterom. Onze Herman en ik waren thuis. Mijn broer vroeg aan hem: *Welke beer moeten we ut de kooi haolen, onze kaoie of onze gemakke?*" *"Holt dieën kaoie mér want die hi vurrigge kir ok voor nu goeien wurp gezurd."* Onze Herman zei tegen de boer: *"Es onze beer begonnen is moete goed tellen, want elke keer es ie mee z'n ogen knippert kréégde un big!"* Toen onze beer mee z'n werk begon riep hij al vlug: *"Lot um stoppen, want hij hi al 20 keer mee z'n ogen geknipperd!"*

De veertigjarige bruiloft van Borgmanne Herman en Jana van Jan Geukes in 1975.

Bestuurder

Paarden en paardensport is als een rode draad door mijn leven gegaan. Die genen heb ik duidelijk van onze pa geërfd. Op mijn 14de was ik al lid van rijvereniging Jeanne d'Arc. Na mijn militaire dienst werd ik commandant/instructeur van de achtallen en heb in die functie en later als bestuurder vele concoursen en kampioenschappen mee mogen doen en organiseren. Van de Reuselse rijvereniging ben ik 26 jaar secretaris/penningmeester geweest en ook nog 10 jaar voorzitter. Al snel kwam ik in het bestuur van de kring Eersel en werd na een jaar voorzitter. Tientallen jaren zat ik in het Provinciaal bestuur van de landelijke ruitersport en van 1980 tot 2002 was ik lid van het landelijk Bondbestuur. Ook was ik bestuurslid van de Koninklijke Warmbloedpaarden Nederland de KWPN.

De organisatie van de Europese Kampioenschappen Military in Hooge Mierde was mijn laatste grote klus. Dat ging op het laatste moment nog bijna niet door omdat de varkenspest was uitgebroken die zware beperkingen met zich

meebracht. Gelukkig kon het toch doorgaan maar daar was veel overleg voor nodig, tot op het Ministerie van Landbouw toe. In 1996 kreeg ik tot mijn verrassing voor mijn verdiensten voor de paardensport een lintje en werd lid in de orde van Oranje Nassau.

Werken

Na mijn diensttijd werd ik eerst vrachtwagenchauffeur bij Tonnie Dijkman uit Bladel. Het betrof het transport van paarden en ander groot vee. Drie jaar later, in 1962, vroeg Jan van Hoppe mij om bij hem als vertegenwoordiger te komen werken in zijn groeiende koekenhandel. Dat leek me wel wat en werd bij hem verkoper van koekjes aan winkels. Eerst leverden we aan winkelbedrijven in Nederland maar al snel aan grossiers in o.a. Nederland, België, Luxemburg, Duitsland, Frankrijk en Italië. Het bedrijf groeide zo snel dat er vaste chauffeurs en magazijnmedewerkers in dienst kwamen. Jan van Hoppe stimuleerde me opleidingen en cursussen te volgen om hogerop te komen. Zo haalde ik het middenstandsdiploma en het diploma van de EVO van de Nederlandse organisatie van ondernemers in handel en industrie. Ook volgde ik een cursus retorica. Al snel werd ik verantwoordelijk voor de hele logistiek van het bedrijf en moest als bedrijfsleider samen met het personeel zorgen dat de bestellingen op tijd bij de grossiers afgeleverd werden. Jan van Hoppe overleed in 1983 plotseling op 56-jarige leeftijd. Dat was een heel grote klap voor het bedrijf, maar ook voor mij persoonlijk. Jan was mijn grote steun en stimulators. Aan hem heb ik niet alleen te danken dat

ik in zijn bedrijf kon uitgroeien tot bedrijfsleider maar ook wat ik heb kunnen betekenen voor de ruitersport.

Eigen gezin

Al voor mijn diensttijd leerde ik tijdens Reusel kermis in een danstent van de firma Paashuis Annie van Gisbergen kennen. Dat blonde meisje met het rode jasje was me opgevallen toen ik haar regelmatig bij ons door de straat zag fietsen als ze naar de naailessen bij de Reuselse nonnes ging. We kregen verkering die 7 jaar geduurd heeft. Onze vrije tijd stond vooral in het teken van de paardensport waar ik actief was en de KPJ (Katholieke Plattelands Jongeren) waar Annie bij was aangesloten.

Op 25 november 1961 zijn we getrouwd. We huurden een bovenwoning van Toon Dut (Adams) aan de Wilhelminalaan. Daar is in 1962

Op de voorgrond Jan Borgmans tijdens de Europese kampioenschappen military te Hooge Mierde in juli 1997. Hij gaf hier in de functie van vice president EK uitleg over de cross hindernissen aan de chefs de equipe en sponsors.

Alle 12 kinderen Borgmans op de dag dat hun vader lid werd in de orde van Oranje Nassau in 1991. Zittend in het midden vader Herman, moeder was toen al overleden.

De 6 kleinkinderen van Jan en Annie Borgmans-van Gisbergen. V.l.n.r. Ires, Tich, Lois, Carli, Ludo en Raf.

onze zoon Harm geboren. Na eerst nog even in de Rottingstraat 8 gewoond te hebben verhuisden we naar een nieuwbouwhuis in de Lokbossen waar zoon Sjef en dochter Marion zijn geboren. In 1972 kregen we de mogelijkheid op de grond van mijn ouders aan de Hulseldijk een huis met een stal voor 400 varkens en 4 paardenstallen te bouwen. Ook mijn broer Gerrit kon daar gaan bouwen. Dat hebben we gedaan en zo werkte ik in de koekjes en Annie werd boerin op ons varkensbedrijf.

In de Lokbossen had zoon Harm al een pony. Op die pony hebben achtereenvolgens alle drie de kinderen gereden en meegedaan aan wedstrijden. Er kwamen op de Hulseldijk meer paarden zodat mijn kinderen en ik op dezelfde dag

Het gouden bruidspaar Jan en Annie Borgmans van Gisbergen samen met hun drie kinderen met partners, op 25 november 2011.

aan wedstrijden konden meedoen. Tijdens de Brabantse kampioenschappen in Goirle zijn we alle vier in de prijzen gevallen kan ik me nog wel herinneren en alle drie de kinderen zijn in hun klasse wel eens kampioen geweest. Onze Harm werd een gedreven military ruiter die aan de Europeanen kampioenschappen heeft meegedaan. In 1986 werd hij Nederlands military kampioen in de zware klasse.

In 1996 wilde Harm, als afgestudeerd dierenarts, graag in Reusel een praktijk beginnen met als specialisatie paarden. Ik stelde voor om ons bedrijf aan de Hulseldijk over te nemen en daar een paardenkliniek te beginnen. Wij zouden dan een nieuw huis bouwen in Lindestraat op de plaats waar de boerderij van mijn ouders had gestaan en dat is zo ook gebeurd.

Annie en ik zijn de trotse oma en opa van 6 kleinkinderen, vier meisjes en twee jongens, mooi verdeeld namelijk in elk gezin twee. Ze staan allemaal goed in het leven en daar zijn we heel blij mee.

Slot

Wie bij Jan en Annie Borgmans op bezoek gaat voelt zich daar snel thuis, heb ik ervaren. Uit het levensverhaal van Jan blijkt dat organiseren en aanpakken hem wel is toevertrouwd. Hij durft zijn nek uit te steken en gaat uitdagingen niet uit de weg. Heel lang heeft hij samen met zijn werkgever. Jan van Hoppe zij aan zij in de koekjes business gewerkt. Jan was de eerste werknemer en groeide op tot bedrijfsleider in dat succesvolle bedrijf. Hij gaf meerdere keren aan dat hij aan Jan van Hoppe heel veel te danken heeft. Van hem kreeg hij alle vertrouwen en medewerking en werd gestimuleerd zich met cursussen te bekwamen om uitdagingen aan te kunnen. Mede daardoor heeft Jan het ook in de paardenwereld ver geschopt. Het was dan ook een heel grote klap toen Jan van Hoppe veel te vroeg plotseling overleed. Niet alleen Jan van Hoppe maar ook zijn vader is heel belangrijk geweest in zijn leven. Die bracht hem al op jonge leeftijd in aanraking met de paardenwereld. Het werd zoon Jan als het ware met de papelepel ingegeven. Bovendien kon hij altijd gebruik maken van de kennis en het netwerk dat zijn vader tot op hoge leeftijd in de wereld van de paarden had opgebouwd. Alleen al voor wat hij voor de Reuselse ruitersport heeft gedaan stellen we met recht vast dat Jan Borgmans, een van de 12 kinderen van *Borgmanne* Herman en *Jana van Jan Geukes* een echte Reuselnaar genoemd mag worden.